

Főhajtás Budapest bátor, hős védői előtt

Ami a tankönyvekből kimaradt, és amit ma is elhallgatnak

1945. február 11-én, este 8 óra tájt 72 évvel ezelőtt az 1944. Karácsonya óta a Budai-várban rekedt magyar és német alakulatok katonái, hátrahagyva a Várhegy pincéiben sebesült és beteg bajtársaikat, hogy ne kerüljenek szovjet fogságba, megkísérelték a lehetetlent, megpróbálták rohammal kitörni a Vár és Budapest körül kiépített többszörös szovjet gyűrűből. Megpróbáltak eljutni a 30-35 kilométerre lévő a német vonalakig, a szovjet ellenőrzés alatt lévő területen. A Kitörésben a két Egyetemi zászlóalj kb.600 fővel és a Vannay-riadózászlóalj úgy 120 fővel vett részt.

A Budapest körüli szovjet gyűrű 1944. Karácsonyán bezárult. 1945. január közepén a magyar és német alakulatok, feladták Pestet, majd fokozatosan a Budai várba szorultak vissza. A Hitler által ígért légi utánpótlás akadozott, majd a szükség repülőterként használt Vérmező eleste után leállt. Hindy Iván vezérezredes és Karl Pfeffer-Wildenbruch tábornok összességében közel 44 ezer katona – nagyjából fele-fele arányban magyar és német katonák – felett rendelkeztek. Minden korábbi kitörési engedélykérelemre elutasító választ kaptak. Budapest 103 napig tartó védelme után lőszer és élelem fogytával elhatározták a kitörést. Berlint 17.50-kor rádióüzenetben értesítették a kitörésről, majd összetörték a rádiót, hogy ne juthasson el hozzájuk a tiltó parancs.

Pfeffer-Wildenbruch tábornok utolsó távirata a következő létszámadatokat rögzíti:

„Erők: németek 23 900, ebből 9600 sebesült; magyarok 20 000, ebből 2000 sebesült; civilek 80-100 000.” (1945. február 11.17.50)

Az 1945. február 11-én este 8 óra tájt a Bécsi kapun keresztül a Várfok és az Ostrom utcán kijövő a tüzérségi támogatással és nehézfegyverekkel nem rendelkező magyar és német csapatokat, és az önkéntes egységeket a kitörést „váró” szovjetek már a Bécsi kapu téren, majd a Széna és Széll Kálmán tereken félelmetes golyózáporral fogadták. Egyértelmű, hogy árulás útján értesültek a kitörés időpontjáról.

Az egyenlőtlen küzdelem hamar eldőlt: a fáradt, kiéhezett, lőszerrel alig rendelkező, becslések szerint közel 42.900 kitörő magyar és német katonából másnapra hozzávetőleg 700 katona érte el a magyar-német vonalakat, és átmenetileg megmenekült. Alig egyetlen nap leforgása alatt 43 ezer katona halt meg. Akik közt, ha az arányok helyesek 21-22 ezer volt magyar.

Az igazságért szót kell emelni. Nem a győztesek rájuk égetett jelzőit kellene ismételtetni. 72 év történelmi távlatából nem lehet két tény elhallgatni, tagadni. Ezek a katonák a XX. században több, mint 120 millió áldozatot követelő bolsevizmus ellen harcoltak, és Budapestet védték a szovjet megszállók ellen életük feláldozása árán is.

Illene fejet hajtani a katonai esküjükhöz halálukig ragaszkodó, a hazájuk fővárosát az ellenségtől 103 napig védő magyar katonák és önkéntesek végső erőfeszítése előtt. Becsület és bátorság az, hogy nem adták meg magukat, inkább a végső küzdelmet és a halált választották.

Eléggé köztudott, hogy mit műveltek Magyarországon a szovjet katonák. Hírek voltak arról, hogy mi történik a fogságba esett honvédekkel, az elfoglalt területen, a meggyalázott lányokkal és asszonyokkal, hogy mi történik a szabadrablások idején. Tabu téma – csak a neten olvashatunk róla -, hogy a Várhegy pincéiben berendezett hadikórházak sebesültjeinek szenvedését a szovjetek, lángszóróval rövidítették le, vagy kihurcolták a sebesülteket, és lánctalpakokkal mentek rajtuk keresztül. A kórházat pedig felgyújtották.

A mohácsi csatánál több emberveszteség az, ami itt volt. Miért nem érdemelnek meg, több mint 72 év után sem rehabilitációt, a hivatalos Magyarországtól? Legalább egy tisztességes központi állami meg-

emlékezést egy kisvárosnyi hazáját védő magyar honvéd, köztük a fiatalokból álló két Egyetemi Rohamzászlóalj és Vannay fiatal rohamosztagos önkéntesei?

Kevesen tudják, hogy Vannay László 1938-ban részt vett Felvidéken a **Rongyos gárda létrehozásában**, majd Kárpátalján harcolt a magyar területekért. Önkéntes zászlóaljába sok 15-18 éves fiatal harcolt. Vannay maga is meghalt a kitörés során. De itt vesztette életét a 70 éves Prónay Pál is, az egykori Rongyos gárda másik legendás vezetője, Lajtabánság egyik kikiáltója, akinek Sopront köszönhetjük.

2015-ben Lipusz Zsolt megdöbbentő jog- és kegyeletsértésről tudósított. Emberi csontok kerültek elő Budapesten, a Szilágyi Erzsébet fasorban a Széll Kálmán tér felújítása közben 2015. február 6-án, amiről a Honvédelmi Minisztérium az MTI-t tájékoztatta. Szinte teljes bizonyossággal állítja, hogy a kitörés során elesett mártír katonák földi maradványaira bukkantak rá az építkezés során a munkások. Azonban a rekonstrukciós munkálatokat végző BKK a jogszabályoknak megfelelően nem állította le a munkálatokat, és nem értesítette a hatóságokat, illetve a hadisírgondozókat. Inkább visszatemették, bedózerolták vagy a sítbe dobták a csontokat. Ami kegyeletsértés és halottgyalázás, bárkiről legyen is szó.

Nagyon ideje lenne már nem csak a civileknek itt-ott emlékezni, de végre rehabilitálni elesett honvédeinket a megbélyegző jelzők súlya alól. Ez a feladat, még várat magára.

Budapest 1944-45-ös ostromával kapcsolatban ma is megoszlanak a vélemények. Van, aki a megszállást felszabadulásnak tartja, és az ostromgyűrűbe szorult 44.000 magyar és német katonát „fasiszta” gyilkosoknak. (megj. Németországban nácizmus és nem fasizmus volt). A szocializmus alatt is ezt tanították. Felhívnam a figyelmet a megszálló vörös hadsereg, egyik tisztjének a véleményére.

Vitalij Axejenkó, a vörös hadsereg főhadnagya így látta Budapest védőit, mikor közvetlenül az ostrom után 72 évvel ezelőtt felment a Citadellára.

„Amikor én odaértem, már csak a halottak voltak ott. (...) Én is körülnéztem, és amit láttam, az megdöbbentett. A tisztek, az altisztek, de még a katonák legnagyobb része is valósággal ki volt öltözve: láthatóan mind a legjobb holmiját vette fel. (...) Ott dolgozott egy régi ismerősöm, Dobov alhadnagy a temetőosztagtól. Az mesélte nekem, hogy csaknem minden halott tisztet hanyatt fekve találtak meg, ami azt jelenti, hogy állva haltak meg.

Dubov gyűlöli a németeket – a családjá még '41-ben eltűnt –, és semmiképp nem hazudna, vagy akár csak lóditana az érdekükben. Ha ő azt mondja, akkor elhiszem. De a dolog roppant elgondolkodtató: ezeknek a németeknek a fele SS volt, tehát igazán öntudatos náci. De a többi is, a Wehrmacht tisztjei és még a magyarok is, akárhonnán nézzük is, igen szépen haltak meg.

*Aki ilyen szépen tud meghalni, az nem lehet valami szemét ember.
(Gasparovich László: A rettegés ötven napja)*

Ez egy megszálló, szovjet tiszt véleménye!

A történelmi tényekkel kapcsolatban a fejekben, a köztudatban végre rendet kéne tenni!

Orbán Éva